

УДК 347.963.6

О. В. Хорсуненко, старший радник юстиції
Заступник прокурора АР Крим

СПЕЦІАЛІЗАЦІЯ ПРОКУРАТУРИ В УКРАЇНІ НА ДОСВІДІ ДЕРЖАВ-ЧЛЕНІВ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ

У статті розглядаються питання законодавчої регламентації спеціалізованої прокуратури, зокрема Спеціалізованої антикорупційної прокуратури та суміжних правових інститутів на прикладі країн-членів Європейського Союзу.

Автором зроблено висновок про те, що створена в Україні модель державних інституцій, діяльність якої полягає у запобіганні та протидії корупції та складається з Спеціалізованої антикорупційної прокуратури, Національного антикорупційного бюро України та Національної агенції з питань запобігання корупції увібрала в себе переважну більшість функцій, якими наділені відповідні органи у країнах-членах Європейського Союзу, що має позитивно вплинути на ефективність здійснення їх діяльності.

Крім того, акцентується увага на тому, що проведений аналіз чинного законодавства, що регулює питання спеціалізації прокуратури України, зокрема з антикорупційної політики в Україні та суміжних інститутів у порівнянні з законодавством країн-членів Європейського Союзу свідчить про наявність спільних підходів до протидії корупції. Водночас, ефективність створеної моделі потребує вжиття негайних заходів щодо початку функціонування Вищого антикорупційного суду.

Ключові слова: спеціалізація прокуратури, протидія корупції, антикорупційне право, антикорупційна політика України, Вищий антикорупційний суд.

Постановка проблеми. Проблеми спеціалізації органів прокуратури завжди привертали багато уваги з боку науковців та практиків. Адже дискусії щодо доцільності або недоцільності створення спеціалізованих структур в системі органів прокуратури були викликані пошуком оптимальної моделі у державному механізмі інституцій, діяльність яких має бути спрямована на протидію та запобігання корупції.

З прийняттям 14 жовтня 2014 року Закону України «Про прокуратуру» з'явилась можливість законодавчого закріплення спеціалізації прокурора у виконанні покладених на нього законом функцій шляхом реалізації спеціальних повноважень, зокрема створення спеціального структурного підрозділу Генеральної прокуратури України – Спеціалізованої антикорупційної прокуратури [1].

Так, наказом Генерального прокурора України від 22 вересня 2015 року в структурі Генеральної прокуратури України утворено Спеціалізовану антикорупційну прокуратуру. Її утворення було обумовлено в першу чергу високим рівнем корупції в Україні, а також наявністю позитивного досвіду існування подібних прокуратур у країнах – членах Європейського Союзу.

Проте цьому процесу передували публічні виступи українських політиків щодо їхньої ліквідації, у той час коли особлива специфіка правової сфери або об'єктів нагляду вимагає зворотного, а саме створення прокуратур не тільки за територіальним принципом, але й за спеціалізацією, що у перехідний час державно-правового розвитку є вкрай необхідним для того, щоб сконцентрувати необхідні засоби нагляду за дотриманням і правильним застосуванням законів у конкретній, особливо нестабільній сфері.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питання спеціалізації органів правопорядку та прокуратури зокрема досліджували такі науковці, як М. В. Грищенко, О. О. Дульський, О. З. Жовнір, Д. Г. Забрда, О. Г. Кальман, Ю. Я. Касараба, В. Ю. Кобринський, І. С. Ковальчук, О. М. Костенко, Б. В. Романюк, Т. І. Чернявська та інші.

Проте прагнення України вступити до Європейського Союзу потребують приведення національного законодавства до європейських стандартів. При цьому доцільним є врахування досвіду тих країн-членів Європейського Союзу, в яких спеціалізація органів правопорядку, зокрема прокуратури функціонує успішно.

Метою статті є порівняння вітчизняного законодавства, що регулює питання спеціалізації прокуратури із законодавством країн-членів Європейського Союзу.

Виклад основного матеріалу. Враховуючи той факт, що рівень корупції, зафіксований в Україні є суттєвою перешкодою для реалізації прагнень України у євроінтеграційному процесі, протягом 2014-2017 років законодавцем було здійснено ряд заходів, спрямованих на досягнення поставленої мети – зниження та згодом подолання рівня корупції, в першу чергу серед високопосадовців.

Серед таких заходів слід виділити прийняття законів: «Про запобігання корупції» [2], «Про прокуратуру» [1], «Про Національне антикорупційне бюро України [3], «Про засади державної антикорупційної політики в Україні» (Антикорупційна стратегія на 2014-2017 роки) [4].

Антикорупційною стратегією охоплені всі ключові сегменти правовідносин, що виникають як під час професійної діяльності з протидії корупції уповноважених на це державних (зокрема правоохоронних) органів, так і під час заходів, спрямованих на реалізацію превенції (тобто запобігання злочинності та корупції). Так, в частині реформування судової влади в Україні та усунення ризиків корупції у судочинстві та діяльності органів кримінальної юстиції визначено необхідність ухвалити з урахуванням висновків Європейської Комісії «За демократію через право» (Венеціанська комісія) зміни до Конституції та законів України, спрямовані на реформування прокуратури на основі європейських стандартів [4].

Більш конкретні заходи антикорупційної політики України передбачені у Стамбульському плані дій боротьби з корупцією для Вірменії, Азербайджану, Грузії, Росії, Таджикистану та України (п'ята щорічна зустріч мережі по боротьбі з корупцією для країн з перехідною економікою 10 вересня 2003 року, Стамбул, Туреччина).

Реалізація запланованих заходів відбувається у формі звіту. Так, питання спеціалізації правоохоронних органів були включені до звіту, прийнятому на дев'ятому засіданні моніторингу Стамбульського плану дій, в рамках Мережі по боротьбі з корупцією для Східної Європи та Центральної Азії 8 грудня 2010 року у Парижі.

Зокрема, відповідно до п 2.9 Моніторингу, який стосується питання спеціалізованих правоохоронних органів передбачено наступне: забезпечити оперативне створення і справжню незалежність Національного антикорупційного бюро, зокрема, за рахунок виключення політичних органів від процесу відбору голови Бюро, забезпечуючи йому безпеку роботи, забезпечуючи його необхідними ресурсами, в тому числі заробітною платою для співробітників Бюро в порядку, встановленому законом. Розглянути питання про внесення змін до Конституції України, щоб забезпечити правову основу для функціонування незалежних антикорупційних органів (правоохоронних і превентивних). Забезпечити оперативну та інституційну автономію офісу спеціалізованої антикорупційної прокуратури при розгляді справ, що знаходяться у веденні Національного антикорупційного бюро. Розглянути питання про введення спеціалізованих антикорупційних судів або суддів [5, 52].

З огляду на викладене, слід зауважити, що досить потужним кроком стало визначення на законодавчому рівні нових антикорупційних органів. Фактично законодавцем запропонована нова архітектурна модель інституцій, діяльність яких спрямована на протидію та запобігання корупції. Окрім Спеціалізованої антикорупційної прокуратури до цієї моделі увійшли: Національне антикорупційне бюро України та Національне агентство з питань запобігання корупції. Усі ці органи співпрацюють між собою, однак, мають різні функції та завдання.

Так, Спеціалізована антикорупційна прокуратура є самостійним структурним підрозділом Генеральної прокуратури України, який створюється спеціально для допомоги та нагляду за розслідуваннями детективами новоствореного Антикорупційного бюро. До її функцій віднесено: здійснення нагляду за додержанням законів під час проведення оперативно-розшукової діяльності, досудового розслідування Національним антикорупційним бюро України; виконання вимог закону під час приймання, реєстрації, розгляду та вирішення заяв і повідомлень про кримінальні правопорушення, своєчасне внесення відомос-

тей до Єдиного реєстру досудових розслідувань; забезпечення швидкого, повного та неупередженого розслідування Національним антикорупційним бюро України кримінальних правопорушень та оскарження незаконних судових рішень на стадії досудового розслідування і судового розгляду; підтримання державного обвинувачення в суді у кримінальних провадженнях, розслідуваних Національним антикорупційним бюро України; забезпечення в межах компетенції відшкодування збитків, завданих кримінальними правопорушеннями; забезпечення застосування належної правової процедури до кожного учасника кримінального провадження; представництво інтересів громадянина або держави в суді у випадках, передбачених Законом України «Про прокуратуру» і пов'язаних із корупційними або пов'язаними з корупцією правопорушеннями; здійснення у межах реалізації функцій Спеціалізованої антикорупційної прокуратури міжнародного співробітництва [6].

Національне антикорупційне бюро України є державним правоохоронним органом, основне завдання якого – попередження, виявлення, припинення, розслідування та розкриття корупційних правопорушень, вчинених вищими посадовими особами. До його функцій віднесено боротьбу з корупцією на вищому рівні [3].

Національне агентство з питань запобігання корупції є центральним органом виконавчої влади України зі спеціальним статусом, який забезпечує формування та реалізацію державної антикорупційної політики. Воно є відповідальним перед Верховною Радою України і підзвітним Кабінету Міністрів України. До його функцій віднесено запобігання корупції та протидія корупції, тобто превентивна функція [7].

Крім того, Указом Президента України від 14 жовтня 2014 року № 808/2014 було утворено Національну раду з питань антикорупційної політики, яка є консультативно-дорадчим органом при Президентові України. Основними завданнями Національної ради є: підготовка та подання Президентові України пропозицій щодо визначення, актуалізації та вдосконалення антикорупційної стратегії; здійснення системного аналізу стану запобігання і протидії корупції в Україні, ефективності реалізації антикорупційної стратегії, заходів, що вживаються для запобігання і протидії корупції; підготовка та надання Президентові України узгоджених пропозицій щодо поліпшення координації та взаємодії між суб'єктами, які здійснюють заходи у сфері запобігання і протидії корупції; оцінка стану та сприяння реалізації рекомендацій Групи держав проти корупції (GRECO), Організації економічної співпраці і розвитку (ОЕСР), інших провідних міжнародних організацій щодо запобігання і протидії корупції, підвищення ефективності міжнародного співробітництва України у цій сфері; сприяння науково-методичному забезпеченню з питань запобігання і протидії корупції [8].

Зауважимо, що до цих нововведень в Україні окремими повноваженнями щодо формування та реалізації антикорупційної політики були наділені кілька інституцій, серед яких – Національний антикорупційний комітет, Міністерство юстиції України, Урядовий уповноважений з питань антикорупційної політики. Проте такий розподіл функцій формування та реалізації антикорупційної політики між органами з різним правовим статусом та обсягом повноважень не відповідав міжнародним стандартам щодо органів, уповноважених на її формування та реалізацію, ні за критеріями спеціалізації, ні за критеріями незалежності.

Таким чином, в Україні була фактично відсутня чітка законодавча та інституційна основа для формування та реалізації антикорупційної політики на основі співпраці державних органів та громадськості.

Отже, розроблені й прийняті антикорупційні плани та нормативні документи у відповідних органах правопорядку та інших державних органах, прокуратура зможе ефективніше координувати їх діяльність у сфері протидії злочинності та корупції під час виконання покладених на неї функцій.

Актуальність та необхідність таких нововведень в Україні була обумовлена також даними соціологічних досліджень, зокрема згідно з дослідженням Global Corruption Barometer, проведеного міжнародною організацією Transparency International, Міжнародною фундацією виборчих систем (IFES) відповідно до результатів яких корупція входить до переліку найбільших проблем і викликає особливе занепокоєння у громадян України.

Крім того, за даними досліджень Індексу сприйняття корупції, також проведеному Transparency International, українці вважають свою державу однією з найкорумпованіших у світі [9].

В цьому контексті корисним є досвід держав-членів Європейського Союзу, тому що, як показує аналіз, ці прокуратури в більшості європейських країн функціонують успішно. У Данії – спеціальна прокуратура по переслідуванню міжнародних злочинів, бюро, яке спеціалізується на розслідуванні шахрайств, яке очолює спеціальний прокурор. У Словенії – у структурі Генеральної прокуратури створена особлива група державних прокурорів, які спеціалізуються на боротьбі з окремими видами злочинності (організована злочинність, відмивання грошей тощо). В Італії – у Верховному Касаційному суді при Генеральному прокуророві і при всіх прокуратурах трибуналів, місцем перебування яких є головні міста округів, створене Національне управління по боротьбі з мафією (Direzione Nazionale Antimafia) і відповідні його управління, на які покладено координацію слідством в області організованої злочинності. У Румунії – Національна антикорупційна прокуратура, що діє під наглядом Генерального прокурора. В Іспанії – спеціальна прокуратура з попередження і припинення незаконної торгівлі наркотиками, спеціальна окружна прокуратура з припинення економічних злочинів, пов'язаних з корупцією. У Швеції – Шведське Національне Бюро з економічних злочинів, до якого крім прокурорів входять слідчі з економічних справ і співробітники поліції.

Створення таких спеціалізованих прокуратур зумовлено об'єктивною необхідністю здійснення наглядової діяльності у певних сферах, що мають особливу важливість для суспільства і держави [10, с. 52].

Слід зауважити, що окреслений досвід є потужним підґрунтям для удосконалення системи спеціалізованих прокуратур в Україні. Зокрема, боротьба з корупцією заявлена Президентом України як один з важливих пріоритетів.

Як ми вже відзначали, у Румунії функціонує Національне Антикорупційне Управління (DNA), яке наділено правосуб'єктністю, функціонує в рамках прокуратури, яка перебуває при Верховному касаційному і кримінальному Суді, уповноважене вести судове переслідування і розслідування резонансних корупційних злочинів. Воно було сформовано у 2005 р. на базі колишньої Національної Антикорупційної прокуратури, створеної у 2002 р. [11]. До складу цього управління входять прокурори, поліцейські та експерти.

Про конструктивність підходу до створення цього спеціалізованого управління в рамках прокуратури свідчить розроблена Антикорупційна Стратегія, яка спрямована на попередження і боротьбу з корупцією шляхом удосконалення правових механізмів за рахунок послідовного і стабільного законодавства, а також за рахунок посилення інституціональних можливостей установ, що виконують важливу роботу в цій області. Відповідно до цієї стратегії пріоритетними напрямками роботи обрані: попередження, боротьба з корупцією, внутрішнє співробітництво і внутрішня координація, а завданням – посилення прозорості, чесності і непідкупності в державному управлінні; попередження корупції у діловій сфері; інформаційні кампанії і заходи інформаційного характеру; посилення чесності, непідкупності і протидії корупції у судовій системі; скорочення кількості структур, що виконують певні завдання по боротьбі з корупцією; прискорення судового переслідування і кримінального судочинства; боротьба з корупцією адміністративними засобами; широке використання усіх антикорупційних інструментів Євросоюзу (EU), ООН (UN), Європейської Ради (CoE) і Організації Європейського Співробітництва і Розвитку (OECD) [4]. Слід також звернути увагу на те, що Національне Антикорупційне Управління (DNA), що функціонує в рамках прокуратури, знаходиться при Верховному касаційному і кримінальному Суді.

Таким чином, можна зробити висновок, що створена в Україні модель, яка складається з Спеціалізованої антикорупційної прокуратури, Національного антикорупційного бюро України та Національної агенції з питань запобігання корупції увібрала в себе переважну більшість функцій, якими наділені відповідні органи у країнах – членах Європейського Союзу, що має позитивно вплинути на ефективність здійснення їх діяльності.

Проте, створена модель видається неповною. Так, в рамках судової реформи спеціалізація судів визначається в якості пріоритетного напрямку. Відповідно до статті 31 Закону України «Про судоустрій та статус суддів» передбачається, що у системі судоустрою діють вищі спеціалізовані суди як суди першої інстанції з розгляду окремих категорій справ. Так, Вищими спеціалізованими судами є: 1) Вищий суд з питань інтелектуальної власності; 2) Вищий антикорупційний суд [12].

Таким чином, створення Вищого антикорупційного суду має стати завершальним етапом формування єдиного, комплексного державного механізму, діяльність якого спрямована виключно на протидію корупції в Україні, до чого закликає і Європейський Союз.

Крім того, слід звернути увагу на те, що Національне антикорупційне законодавство має базуватись на міжнародному законодавстві, зокрема Конвенції ООН проти корупції, що була ратифікована Україною 18 жовтня 2006 року і набрала чинності для України 1 січня 2010 року.

Серед основних положень Конвенції слід виділити наступні. Відповідно до статті 5 кожна Держава-учасниця, згідно з основоположними принципами своєї правової системи, розробляє й здійснює або проводить ефективну скоординовану політику протидії корупції, яка сприяє участі суспільства і яка відображає принципи правопорядку, належного управління державними справами й державним майном, чесності й непідкупності, прозорості й відповідальності.

Відповідно до частини 2 статті 6 кожна Держава-учасниця забезпечує органу або органам, зазначеним у пункті 1 цієї статті, необхідну незалежність, згідно з основоположними принципами своєї правової системи, з метою надання такому органу або органам можливості виконувати свої функції ефективно й в умовах свободи від будь-якого неналежного впливу. Слід забезпечити необхідні матеріальні ресурси та спеціалізований персонал, а також таку підготовку персоналу, яка може бути потрібна для виконання покладених на нього функцій.

Відповідно до статті 11 кожна Держава-учасниця, відповідно до основоположних принципів своєї правової системи й без шкоди для незалежності судових органів, вживає заходів стосовно зміцнення чесності й непідкупності представників судової влади та запобігання будь-якій можливості для корупції серед них. Такі заходи можуть включати правила, що стосуються поведінки представників судової влади. Крім того зазначені заходи можуть запроваджуватись і застосовуватись в органах прокуратури в тих Державах-учасницях, в яких вони не входять до складу системи органів судової влади, але користуються такою самою незалежністю, як і судові органи [13].

У контексті функціонального реформування української прокуратури з урахуванням досвіду європейських прокуратур спеціалізація прокуратури в Україні є значним кроком у процесі наближення вітчизняного законодавства до європейських стандартів, а проаналізований досвід таких країн – членів Європейського Союзу, як Данія, Словенія, Італія, Іспанія, Румунія та Швеція свідчить про необхідність його врахування при вдосконаленні системи спеціалізованих прокуратур в Україні.

Висновки. Підсумовуючи викладене, слід зазначити, що основні напрями антикорупційної діяльності в державі, визначені у Антикорупційній стратегії, надають змогу конкретизувати всіх її суб'єктів та ефективно впроваджувати заплановані дії, які мають бути скоординовані відповідно до їхньої належності до правоохоронних та інших державних органів. Стратегією передбачені індикатори прогресу реалізації державної програми, що надає можливість відстежити ефективність дій кожного з учасників. Діяльність цих органів може бути перевірена уповноваженими на це суб'єктами та через створений моніторинговий координаційний механізм – Національну раду з питань антикорупційної політики.

Отже, на сьогодні в Україні слід констатувати очевидний прогрес у створенні ефективної моделі антикорупційних органів, яка складається із наступних суб'єктів протидії корупції:

– у напрямі антикорупційної політики – Верховна Рада України (як законодавчий та контролюючий через відповідний профільний комітет орган), Уряд, Національна рада з питань антикорупційної політики, Національне агентство з питань запобігання корупції;

– у напрямі запобігання корупції – Національне агентство з питань запобігання корупції, органи прокуратури, відповідні органи державної влади, громадські організації, інші об'єднання;

– у напрямі притягнення до відповідальності, подальшому судовому розгляду та покаранні за корупцію – Національне антикорупційне бюро України, Спеціалізована антикорупційна прокуратура, Вищий антикорупційний суд.

Таким чином, проведений аналіз чинного законодавства, що регулює питання спеціалізації прокуратури України, зокрема з антикорупційної політики в Україні та суміжних інститутів у порівнянні з законодавством країн-членів Європейського Союзу свідчить про наявність спільних підходів до протидії корупції. Водночас, ефективність створеної моделі потребує вжиття негайних заходів щодо початку функціонування Вищого антикорупційного суду.

Список літератури

1. Про прокуратуру: Закон України від 14.10.2014 № 1697- VII [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1697-18>
2. Про запобігання корупції: Закон України від 14.10.2014 № 1700- VII [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1700-18>
3. Про Національне антикорупційне бюро України: Закон України від 14.10.2014 № 1698 – VII [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/1698-18>
4. Про засади антикорупційної політики в Україні (Антикорупційна стратегія) на 2014-2017 роки: Закон України від 14.10.2014 № 1699 – VII [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1699-18>
5. Стамбульський план дій боротьби з корупцією для Вірменії, Азербайджану, Грузії, Росії, Таджикистану та України http://www.acrc.org.ua/assets/files/zvity_ta_doslidzhennya/Stambul_plan_rus.pdf.
6. Наказ Генерального прокурора України від 12.04.2016 № 149 «Про затвердження Положення про Спеціалізовану антикорупційну прокуратуру Генеральної прокуратури України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://www.cct.com.ua/2016/12.04.2016_149.htm
7. Постанова Кабінету Міністрів України від 18.03.2015 № 118 «Про утворення Національного агентства з питань запобігання корупції» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/118-2015-%D0%BF>
8. Указ Президента України від 14.10.2014 № 808/2014 «Про Національну раду з питань антикорупційної політики» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/808/2014>
9. Апарова Т. В. Суды и судебный процесс Великобритании (Англия, Уэльс, Шотландия) / Т. В. Апарова. – М., 1996. – 116 с.
10. Руденко Н. Специализация прокуратуры в Украине / Руденко Н. // Законность. – № 8. – 2000. – С. 50-52.
11. Emergency Ordinance № 43 from April 4th 2002 regarding the National Anticorruption Prosecutor's Office // Режим доступу: <http://europeandcis.undp.org/poverty/show/316BEB19-F203-1EE9-B00DBB87E381F895>.
12. Про судоустрій і статус суддів: Закон України від 07.07.2010 № 2453-VI [Електронний ресурс]. – Режим доступу: zakon2.rada.gov.ua/laws/show/2453-17
13. Конвенція Організації Об'єднаних Націй проти корупції від від 31.10.2003 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/995_c16

Стаття надійшла 25.03.2017 р.

О. В. Хорсуненко, старший советник юстиции
Заместитель прокурора АР Крым

СПЕЦИАЛИЗАЦИЯ ПРОКУРАТУРЫ В УКРАИНЕ НА ОПЫТЕ ГОСУДАРСТВ-ЧЛЕНОВ ЕВРОПЕЙСКОГО СОЮЗА

Резюме

В статье рассматриваются вопросы законодательной регламентации специализированной прокуратуры, в частности Специализированной антикоррупционной прокуратуры и смежных правовых институтов на примере стран-членов Европейского Союза.

Автором сделан вывод о том, что созданная в Украине модель государственных институтов, деятельность которой заключается в предотвращении и противодействии коррупции и состоит из Специализированной антикоррупционной прокуратуры,

Национального антикоррупционного бюро Украины и Национального агентства по вопросам предотвращения коррупции вобрала в себя подавляющее большинство функций, которыми наделены соответствующие органы в странах-членах Европейского Союза, что должно положительно повлиять на эффективность осуществления их деятельности.

Кроме того, акцентируется внимание на том, что проведенный анализ действующего законодательства, регулирующего вопросы специализации прокуратуры Украины, в частности по антикоррупционной политике в Украине и смежных институтов по сравнению с законодательством стран-членов Европейского Союза свидетельствует о наличии общих подходов к противодействию коррупции. В то же время, эффективность созданной модели требует принятия неотложных мер по началу функционирования Высшего антикоррупционного суда.

Ключевые слова: специализация прокуратуры, противодействие коррупции, антикоррупционное право, антикоррупционная политика Украины, Высший антикоррупционный суд.

O. V. Horsunenko, Senior Advisor of Justice
The Deputy Prosecutor AR Krym

SPECIALIZATION OF PROSECUTOR'S OFFICE IN UKRAINE ON EXPERIENCE OF THE MEMBER STATES OF THE EUROPEAN UNION

Summary

This article discusses the issues of legislative regulation of the specialized prosecutor's office, in particular the Specialized Anti-Corruption Prosecutor's Office and related legal institutions on the example of the member countries of the European Union.

The author concludes that the model of state institutions, created in Ukraine, whose activity is in preventing and combating corruption and consists of the Specialized Anti-corruption Prosecutor's Office, National Anti-Corruption Bureau of Ukraine and the National Agency for the prevention of corruption absorbed the vast majority of the functions assigned to relevant authorities in the member countries of the European Union, which should positively impact on the effectiveness of their activities.

Moreover, the attention is drawn to the fact that the analysis of the current legislation regulating the issues of the specialization of the Ukrainian procurers, in particular on anti-corruption policy in Ukraine and related institutions in comparison with the legislation of the member states of the European Union, testifies to the existence of common approaches to counteracting corruption. At the same time, the efficiency of the created model requires the adoption of urgent measures to start the functioning of the Higher Anti-Corruption Court.

Key words: specialization of the prosecutor's office, Counteraction of corruption, Anti-corruption law, anti-corruption policy of Ukraine, The Supreme Anti-Corruption Court.